

SV

SV

SV

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 16 april 2010
SEK(2010) 428 final

Arbetsdokument från kommissionens avdelningar

Sammanfattning av samrådet om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken

Inofficiell översättning

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	Inledning	3
2.	Åtgärdande av de fem strukturella felen i politiken.....	4
2.1.	Åtgärder mot det djupt rotade problemet med överkapacitet i flottorna.....	4
2.2.	Prioritering av politiska mål.....	5
2.3.	Fokusering på en beslutsram med långsiktiga kärnprinciper.....	5
2.4.	Uppmuntran till näringen att ta mer ansvar för genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken	7
2.5.	Utveckling av en kultur av efterlevnad	8
3.	Ytterligare förbättring av förvaltningen av EU:s fiske	8
3.1.	En differentierad fiskeriordning som skyddar småskaliga kustflottor?	8
3.2.	Att göra det bästa av vårt fiske.....	9
3.3.	Relativ stabilitet och tillträde till kustfisken	10
3.4.	Handel och marknad – från fångst till konsument	11
3.5.	Integreringen av den gemensamma fiskeripolitiken i ett bredare havspolitiskt sammanhang.....	12
3.6.	Kunskapsbasen för politiken	12
3.7.	Strukturpolitik och offentligt ekonomiskt stöd	13
3.8.	Den externa dimensionen.....	14
3.9.	Vattenbruk.....	15
4.	Övriga frågor.....	16
5.	Bidrag från medborgare	16
6.	Nästa steg	17

1. INLEDNING

Den gemensamma fiskeripolitiken (GFP¹) reviderades 2002. Den nya grundförordningen², som trädde i kraft den 1 januari 2003, innehåller en bestämmelse om att Europeiska kommissionen ska lämna en rapport till rådet och Europaparlamentet om kapitlen om bevarande och fiskekapacitet före utgången av 2012. Kommissionen inledde den översynen genom att offentliggöra en grönbok³. Därefter hölls ett samråd med tidsfrist för skriftliga svar den 31 december 2009⁴.

Totalt inkom 382 bidrag (plus ett elektroniskt massbrev med 1 329 identiska svar) under samrådsperioden. Bidragen finns tillgängliga på kommissionens webbplats⁵, och en förteckning över bidragen finns i bilaga 1.

Både under arbetet med grönboken och under samrådsperioden hölls möten med intressenter och myndigheter från alla kustmedlemsstater samt andra organisationer och enheter. I bilaga 2 finns en förteckning över möten där kommissionen medverkat.

I det här arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar ger vi en överblick av bidragen till samrådet, men utan att dra några slutsatser när det gäller de alternativ som ska undersökas ytterligare i en konsekvensbedömning. I sammanfattningen har vi tagit hänsyn till den resolution som Europaparlamentet antog om grönboken vid sitt sammanträde den 25 februari 2010. Sammanfattningen har fått sin struktur efter innehållet i grönboken.

Tabell 1 – gruppering av bidrag

Typ	Antal	Exempel
Allmänheten	114 + 1 329 identiska e-postmeddelanden	Ett brett spektrum av medborgare
Näring/intressegrupper, berörda organisationer	117	Främst fiskeorganisationer, sportfiskeföreningar, beredarorganisationer, återförsäljare, turistorgan
Civila samhällsorganisationer	63	Främst icke-statliga miljöorganisationer, djurskyddsorganisationer, konsumentorganisationer och utvecklingsorganisationer
Akademiska institutioner	16	Universitetsinstitut, nationella forskningsinstitut, forskarnätverk, forskningsorganisationer

¹ I bilaga 3 finns en förteckning över förkortningar.

² Rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

³ Grönbok om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (KOM(2009) 163 slutlig, 22.4.2009).

⁴ I detta arbetsdokument behandlas bidrag till grönboken från andra än kommissionen.

⁵ http://ec.europa.eu/fisheries/reform/consultation/received/index_en.htm

Medlemsstaters myndigheter/organ	30	Ministerier, regeringsorgan och parlament
Regionala eller lokala myndigheter	35	Främst kustregioner och samhällen som är beroende av fiske, regionala fiskeriförvaltningar i Storbritannien
Andra institutioner och rådgivande gemenskapsorgan	8	Europaparlamentet, Regionkommittén, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk, regionala rådgivande nämnder, enskilda ledamöter av Europaparlamentet, mellanstatliga organ.
Tredjeländer	11	Nordiska rådet, Norge (regeringen och olika organisationer), Island, Nya Zeeland, AVS-gruppen
	394 (+ 1 329)	

2. ÅTGÄRDANDE AV DE FEM STRUKTURELLA FELEN I POLITIKEN

2.1. Åtgärder mot det djupt rotade problemet med överkapacitet i flottorna

Många av de som deltog i samrådet bekräftar att EU:s fiskekapacitet är större än vad resurserna motiverar. Men många deltagare är också mot generaliseringar och hävdar att det på grund av de mycket varierande förutsättningarna krävs en noggrann utvärdering av flottan eller fisket. Många, bland annat vissa medlemsstater och Europaparlamentet, kräver sådana tekniska och miljömässiga åtgärder. Fiskerinäringen framhåller även den ekonomiska och sociala dimensionen. Europaparlamentet lyfter fram (i synnerhet småskaliga) sektioner av flottorna som behöver förnyas eller omplaceras (av säkerhetsskäl eller för att minska miljöpåverkan) utan att kapaciteten ökar.

Ett begränsat antal medlemsstater och intressenter föreslår att man ska behålla den rådande strategin för kapacitetsförvaltningen. Vissa icke-statliga organisationer föreslår en obligatorisk minskning av flottans kapacitet. Vissa kopplar kapacitetsminskningen till förvaltningsplaner för fisket. Regionala myndigheter i de yttersta randområdena begär (med stöd från sina respektive medlemsstater) att deras flottors kapacitet även i fortsättningen ska förvaltas separat.

Ett offentligt finansierat system med engångsbidrag för skrotning som är tänkt att ersätta den rådande nedmonteringen får inget starkt stöd, även om majoriteten av deltagarna, bland annat Europaparlamentet, anser att det kan vara lämpligt under vissa förutsättningar. Vissa medlemsstater ifrågasätter de permanenta skrotningsbidragens ändamålsenlighet.

De flesta medlemsstater och intressenter betraktar rättighetsbaserad förvaltning som ett användbart verktyg i hanteringen av överkapaciteten, men är mer tveksamma till individuella överförbara rättigheter, och ett fåtal är tydligt mot dem. De flesta medlemsstater hävdar att medlemsstaterna själva bör fatta beslut om rättighetsbaserad förvaltning.

Många deltagare pekar på riskerna med att koncentrera fiskerättigheter genom individuella överförbara rättigheter och hävdar att detta bör undvikas. Respekten för den relativa stabiliteten nämns i ett antal bidrag som ett argument mot individuella överförbara rättigheter på EU-nivå. En överväldigande majoritet av deltagarna anser att individuella överförbara rättigheter inte är lämpligt för småskaligt fiske.

2.2. Prioritering av politiska mål

Man är i stort sett ense om att den ekologiska hållbarheten utgör grunden för en hållbar fiskerisektor med få långsiktiga konflikter mellan ekologiska, sociala och ekonomiska mål. Vissa anser att diskussionen om prioritering endast är intressant ur tidssynpunkt och relevant för beslut under övergången till ett hållbart fiske.

Europaparlamentet och andra deltagare är mot en förhandsprioritering av mål. Den större delen av fångstnäringen (och vissa regionala myndigheter) anser att det bör finnas en balans mellan de tre pelarna med skapande av sysselsättning som ett mål i sig. Fackförbunden betonar ytterligare de sociala aspekterna. Medlemsstaternas synpunkter varierar från ekologisk hållbarhet som kärnprincip till jämvikt mellan hållbarhetens tre pelare. Vissa medlemsstater fokuserar på fiske för livsmedelstillgång och livsmedelstrygghet (som ett nytt mål), andra på fiske som en källa till sysselsättning i kustsamhällen. Icke-statliga miljöorganisationer ser den ekologiska hållbarheten som kärnan i politiken och kopplar den gemensamma fiskeripolitiken till den mer omfattande havspolitik och ramdirektivet om en marin strategi (direktiv 2008/56/EG). Marknadsaktörer, återförsäljare och vissa beredningsindustrier prioriterar ekologisk hållbarhet.

Det finns en bred samstämmighet om att den *maximala hållbara avkastningen* måste vara ett av målen (på samma sätt som i Europeiska kommissionens meddelande KOM(2006)360 om uttalandet från världstoppmötet om hållbar utveckling). Europaparlamentet och fångstnäringen anser att tidsramen för genomförandet bör vara flexibel, i synnerhet inom det blandade fisket, och betraktar den maximala hållbara avkastningen som ett riktmärke snarare än ett specifikt mål. De anser dessutom att även de sociala och ekonomiska aspekterna bör inbegripas i begreppet ”hållbar”. Icke-statliga miljöorganisationer bekymrar sig däremot över att den maximala hållbara avkastningen inte alltid har förebyggande effekter, och hävdar att fiskets vidare inverkan på ekosystemet ingår i begreppet ”hållbar” i den maximala hållbara avkastningen.

Många deltagare anser att ett viktigt mål för den ekologiska hållbarheten bör vara att minimera eller eliminera utkastet, men vissa deltagare vidhåller att utkast hör till det blandade fisket.

2.3. Fokusering på en beslutsram med långsiktiga kärnprinciper

Deltagarna uttrycker ett allmänt stöd för ett beslutsfattande där politiker (rådet och Europaparlamentet) antar den övergripande principen och de övergripande politiska målen (som benämns på olika sätt i olika bidrag). Beslutsfattandet bör ha ett långsiktigt perspektiv i en ekosystemsstrategi med mekanismer som gör det möjligt för kommissionen och/eller regionala organ att övervaka och kontrollera utvecklingen och besluten inom politiken. Många anser att man bör avskaffa

kortsiktighet, förvaltning som sköts uppifrån och ned och mikroförvaltning samt att detaljerade förhandlingar inte ska skötas av rådet. Vissa uppmanar rådet att betrakta vetenskapliga råd som bindande när de totala tillåtna fångstmängderna ska fastställas.

Många deltagare, i synnerhet icke-statliga organisationer och ett begränsat antal medlemsstater, stöder delegering/genomförandebefogenheter för kommissionen inom vissa områden (exempelvis tekniska åtgärder). Många anser också att kommissionen bör anta regionalt utformade, långsiktiga förvaltningsplaner. För att undvika "fritt spelrum" för kommissionen föreslår ett stort antal deltagare ett förfarande med en föreskrivande kommitté eller att de regionala rådgivande nämnderna och näringen får bli delaktiga. Ett begränsat antal deltagare (i synnerhet vissa regionala myndigheter) motsätter sig en sådan delegering. En medlemsstat hävdar att många tekniska beslut kan ha uppenbara politiska eller sociala effekter.

Det finns ett brett stöd för någon form av ökad regionalisering. Detta uttrycks på olika sätt. Vissa anser att regionaliseringen bör tillämpas per havsområde, andra talar om regioner inom medlemsstaterna. Vissa förespråkar subsidiaritet och att medlemsstaterna inrättar regionala förvaltningskommittéer samt att de till stor del ska vara självreglerande. Andra föreslår ett enkelt samarbete mellan medlemsstater i frågor som gäller genomförande och kontroll, och vissa ser ett utrymme för delegerade beslutsbefogenheter när det gäller t.ex. tillträde, resurser eller förvaltning av flottan.

Ett betydande antal deltagare lyfter fram behovet av ett separat regionalt organ med varierande grader av befogenheter och ansvar. De flesta, inbegripet Europaparlamentet, föreslår ett i första hand rådgivande organ med uppgift att diskutera och utarbeta förslag till den politik och lagstiftning som antas av EU-institutionerna. Det regionala organet skulle engagera intressenter och andra inblandade och därmed kunna användas för dialog och diskussion. Östersjöområdet föreslås ibland som ett potentiellt pilotprojekt för en organisation mellan medlemsstater som utformar och fattar beslut om tillämpade regler (t.ex. om utkast och förvaltning av nationella fångstkvoter). Andra föreslår ett regionalt organ för genomförande av långsiktiga planer med visst utrymme för operativa regleringsbefogenheter och genomförandebeslut. Vissa förespråkar delegering av befogenheter (t.ex. tekniska detaljer och reglering av fiskeansträngningen). Vissa deltagare föreslår en kombination av funktioner.

När det gäller sammansättningen betraktar de flesta det regionala organet som en enhet under ledning av medlemsstaterna, och i flera fall föreslår man att näringen och intressenterna ska finnas företrädna i organet, medan andra anser att intressenterna ska ha en rådgivande funktion genom de regionala rådgivande nämnderna. Vissa deltagare föreslår att kommissionen ska ingå i det regionala organet, medan andra anser att den ska vara en aktiv observatör/medarbetare. Vissa föreslår att de regionala rådgivande nämnderna ska omvandlas till ett regionalt rådgivande organ som utgörs av både medlemsstater och intressenter.

När det gäller de regionala rådgivande nämnderna är budskapet tydligt från vissa håll: de bör stärkas för att få större framgång, och deras råd bör (enligt nämnderna själva) tas på större allvar, i synnerhet när nämnden är enig. Europaparlamentet begär uttryckligen tillräcklig finansiering. Vissa föreslår att man ändrar nämndernas

sammansättning för att få en bättre balans mellan näringen och övriga intressen samt intressenter som inte företräds i nämnderna.

2.4. Uppmuntran till näringen att ta mer ansvar för genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken

Flera medlemsstater anser att producentorganisationer och andra fiskarorganisationer bör få större ansvar för genomförandet när det gäller bevarande och kontroll, och att de bästa tekniska lösningarna bör komma från dessa organisationer. Men självförvaltningen bör utvecklas först efter det att man har gjort en bedömning av riskerna och fördelarna. Olika länders särskilda förutsättningar bör även tas i beaktande (t.ex. den rättsliga ramen). Neringen ger ett försiktigt stöd till självförvaltning men anser att detta inte får innebära att ansvaret för brister i fiskeriförvaltningen läggs över på yrkesfiskarna. De är beredda att godta självförvaltning om det ger yrkesfiskarna möjlighet att besluta om de bästa tekniska lösningarna för att uppnå överenskomna mål och därmed gå ifrån mikroförvaltning och komplicerade regler. Vissa förutsättningar och kriterier måste uppfyllas i enlighet med de standarder och principer som fastställts på EU-nivå. De flesta icke-statliga miljöorganisationer är mot förslaget om självförvaltning och anser att delegering av större befogenheter kräver sträng kontroll och tillsyn. De föredrar styrelseformer som bygger på medverkan eller medförvaltning.

De icke-statliga miljöorganisationerna, men även vissa medlemsstater, näringen och Europaparlamentet, stöder i allmänhet en resultatbaserad förvaltning med tydliga och mätbara mål. EU bör utarbeta mekanismer för att säkerställa näringens ansvar och efterlevande genom dokumentation. I gengäld bör man införa incitament för att belöna positiva initiativ och bygga upp kapaciteten. Ökat ansvar för näringen är endast möjligt om det finns tillräcklig horisontell och vertikal integration inom fiskerisektorn. Alla intressenter anser att EU bör främja yrkesfiskarnas organisering (de flesta är överens om producentorganisationernas centrala roll), i synnerhet i de fall där näringen är splittrad. Vissa deltagare föreslår en differentierad strategi, eftersom inte alla fiskerier kommer att kunna gå lika snabbt framåt i den här processen.

De flesta intressenter, men även Europaparlamentet och ett antal medlemsstater, anser att ökat ansvar för näringen går hand i hand med ett större deltagande i beslutsfattandet. Något som är intressant är att yrkesfiskarna, medlemsstaterna och de icke-statliga miljöorganisationerna nämner samma bästa metoder när det gäller ökat ansvar och hållbar förvaltning. Alla påpekar hur viktigt det är att dela med sig av bästa metoder (och misslyckanden) genom de regionala rådgivande nämnderna och andra regionala förvaltningsorgan.

Vissa medlemsstater och icke-statliga miljöorganisationer anser att (vissa) kostnader för fiskeriförvaltningen bör läggas på resursanvändaren, men det råder delade meningar om det bästa alternativet (tillträdesavgifter kontra skatter på landningar/inkomst). Många deltagare från näringen hävdar att näringen redan betalar betydande summor för fiskeriförvaltningen.

2.5. Utveckling av en kultur av efterlevnad

Flottornas överkapacitet, komplicerade regler, problem med insamling av uppgifter samt olämpliga och inkonsekventa sanktioner nämns ofta som de främsta orsakerna till att regler inte efterlevs och att lika villkor inte gäller för alla.

De flesta medlemsstater och icke-statliga organisationer är positiva till den nya kontrollförordningen (förordning (EG) nr 1224/2009), men näringen framhåller även att det är viktigt att reglerna tillämpas på ett bättre sätt. Många medlemsstater och näringen förespråkar enkla regler i den gemensamma fiskeripolitiken och fleråriga strategier för att förbättra efterlevnaden, medan de icke-statliga organisationerna också påpekar behovet av att utöka kontrollteknikerna (system för övervakning av fartyg, TV-kameror med s.k. closed caption-funktion). Meningarna går isär om ökade befogenheter för kommissionen och en mer framträdande roll för gemenskapens kontrollorgan för fiske, trots att organet på det stora hela får positiva omdömen, bland annat från Europaparlamentet. Flera deltagare från näringen framhåller ökad självförvaltning som något användbart.

Icke-statliga organisationer och vissa medlemsstater är för en starkare koppling mellan det ekonomiska stödet och efterlevnaden av den gemensamma fiskeripolitikens regler och kontrollskyldigheter, medan näringen på det stora hela är mot detta, i synnerhet när det rör sig om enskilda intressenter. De icke-statliga organisationerna ser ett utrymme för incitament som kan skapa större respekt för reglerna.

3. YTTERLIGARE FÖRBÄTTRING AV FÖRVALTNINGEN AV EU:S FISKE

3.1. En differentierad fiskeriordning som skyddar småskaliga kustflottor?

De flesta är överens om de småskaliga kustflottornas betydelse för EU:s fiske. Några av medlemsstaterna stöder förslaget om en differentierad ordning, medan andra inte förespråkar någon specifik strategi. Flera påpekar att medlemsstaterna måste få fatta beslut om genomförandet av specifika åtgärder och kopplar ofta detta till systemet med 12 nautiska mil. Europaparlamentet stöder differentiering och efterlyser särskilda program för de småskaliga kustflottorna.

De flesta intressenter (näringsenheten, icke-statliga organisationer samt regionala och lokala myndigheter) är positiva till det småskaliga kustfisket, bland annat på grund av dess lokala anknytning, användningen av passiva och selektiva redskap och den låga bränslekonsumtionen. Vissa deltagare lyfter fram de problem som kan uppstå om flera flottor riktar in sig på samma bestånd på en och samma fångstplats. Många bidrag understryker dock att det småskaliga kustfisket har en (ibland betydande) inverkan på resurserna och därför inte bör utgöra något undantag när det gäller bevarande och kontrollåtgärder.

Många deltagare (bland annat Europaparlamentet) påpekar att de varierande förutsättningarna i EU gör att det krävs en flexibel strategi där man anpassar definitionen efter de olika regionerna/fiskegrenarnas särskilda egenskaper. Majoriteten av alla som stöder förslaget föreslår en blandning av urvalskriterier, t.ex. fartygets längd, fiskets aktionsradie, fiskeresans längd, fångstmängd, typ av

fiskeredskap. Flera icke-statliga organisationer och deltagare från näringen vill att sociala kriterier och den lokala/regionala anknytningen beaktas. Vissa föreslår örönmärkning utifrån typen av fiske och ett fåtal föreslår att man inbegriper sportfiske i det särskilda systemet.

Beslutsfattandet kopplas ofta till den regionaliserade strategin där övergripande kriterier fastställs på EU-nivå och förvaltningen sker på antingen nationell nivå (medlemsstaterna stöder detta alternativ) eller på regional/lokal nivå. Delar av näringen kräver att förvaltningen sker inom de olika fiskeområdena eller av yrkesfiskarna (med- eller självförvaltning).

Man är i stort sett eniga om att införandet av rättighetsbaserad förvaltning och individuella överförbara rättigheter inte bör äventyra de småskaliga kustflottornas fortsatta existens. Därför anses inte individuella överförbara rättigheter eller skyddsåtgärder vara nödvändiga (för att undvika för stor koncentration eller uppköp av fiskerättigheter). Många föreslår särskilt ekonomiskt stöd till åtgärder som exempelvis syftar till förbättrad säkerhet (genom moderniseringsstöd), utbildning i fiskeriförvaltning och certifiering av fiske, samtidigt som vissa också föreslår att dessa flottor ska få offentligt stöd för att bygga nya fartyg. Andra anser att reserverade kvoter eller exklusivt tillträde till områden bör vara en del av ordningen.

3.2. Att göra det bästa av vårt fiske

Majoriteten av alla deltagare delar målet att gradvis nå uttagsnivåer som överensstämmer med den maximala hållbara avkastningen för 2015. Vissa skillnader kan påpekas när det gäller huruvida fiskedödligheten vid maximal hållbar avkastning kommer att behöva fastställas som ett slutgiltigt mål eller som ett delmål. Detta skulle göra det möjligt att ta hänsyn till ekonomiska faktorer (vissa deltagare föreslår att begreppet fiskedödlighet vid maximal hållbar avkastning ska ersättas med fiskedödligheten vid största möjliga ekonomiska avkastning) och att utforma nya mål i linje med det blandade fiskets särskilda egenskaper eller med en ekosystemstrategi som är förenlig med målen i ramdirektivet om en marin strategi. Sådana nya mål bör kopplas till tydliga tidsramar och tidsfrister. I vissa kommentarer konstateras dock att strategin för den maximala hållbara avkastningen inte kommer att vara relevant för de bestånd och fisken som det inte finns tillgängliga och tillförlitliga uppgifter för.

När det gäller förvaltningsverktyg för att begränsa fiskedödligheten (storleken på den andel av beståndet som dödas genom fiskeverksamhet) anser de flesta deltagare att fångst- och ansträngningsbegränsningar är relevanta, främst beroende på vilken typ av fiske de tillämpas på. Flera deltagare påpekar att det kan vara lämpligt att förvalta enskilda pelagiska fisken genom fångstbegränsningar och att begränsa fiskeansträngningen i fisken som riktar in sig på flera fiskbestånd och använder sig av flera olika fiskemetoder. Dessutom kräver ett fåtal deltagare att bestämmelserna om fiskeansträngning ska underordnas förvaltningssystemen för den totala tillåtna fångstmängden. Ett ännu mindre antal föreslår att man varken ska använda ansträngningsverktyg eller verktyg baserade på fångstbegränsningar. Många påpekar brister hos båda verktygen: förvaltningen av fångstbegränsningar baseras just nu på antalet landningar, och ansträngningsbegränsningarna är mycket dåligt anpassade till passiva redskap. Några få deltagare förespråkar även en förvaltning av kompletterande flottkapacitet (eller fiskebefogenheter) och fiskeansträngning. Andra

föreslår att man avskaffar pappersfisk och pappersansträngningar (fiskemöjligheter som inte används på ett strukturerat sätt). Vissa stöder även möjligheten att hantera de tidsmässiga och rumsliga aspekterna av fiskeansträngningar eller fångsterna genom geografiska avgränsningar, marina skyddsområden och integrerad förvaltning av kustområden.

Deltagarna är i överväldigande stor utsträckning för genomförandet av fleråriga planer till stöd för en fiskeristrategi, och vissa bidrag kräver till och med fleråriga ekosystemplaner. I vissa fall konstaterar deltagarna att reglerna för fångstkontroll i dessa fleråriga planer uteslutande bör återspegla resultat som gjorts tillgängliga genom den vetenskapliga rådgivningsprocessen för de största bestånden, bestandsgrupperna eller fiskena. Ett fåtal deltagare understryker att det politiska trycket följaktligen skulle komma att minska vid beräkningen av fiskemöjligheter. Dessutom understryker vissa att de fleråriga planerna bör beröra andra frågor, t.ex. utkast och fångsternas struktur och sammansättning, men även ekonomiska och sociala faktorer. Vissa deltagare anser att politiken om kapacitetsförvaltning bör anpassas till de fleråriga planernas utveckling. När det gäller antagandet och genomförandet av planerna förespråkas ett mer flexibelt förfarande där de regionala rådgivande nämnderna ges ett större ansvar.

När det gäller tekniska åtgärder och individuella överförbara rättigheter verkar tendenserna i bidragen vara mindre tydliga. Flera deltagare framhåller att några unika lösningar inte är tänkbara, andra framhåller att det finns en större tilltro till förbättringar av tekniska bevarandeåtgärder än till utvecklingen av individuella överförbara rättigheter. Flera deltagare framhåller dock behovet av att ta itu med de problem som är kopplade till utkast (ett förbud mot utkast verkar fortfarande vara kontroversiellt) och bifångst.

Andra förslag, mer eller mindre direkt kopplade till bevarandefrågor, förekommer i flera bidrag, exempelvis behovet av att begränsa tillträdet inom de 12 nautiska milerna till småskaliga flottor eller en eventuell uppdatering av den relativa stabiliteten.

3.3. Relativ stabilitet och tillträde till kustfisken

En stor majoritet av alla deltagare (inklusive de flesta medlemsstater) är för bevarandet av principen om relativ stabilitet, som de betraktar som en hörnsten i den gemensamma fiskeripolitiken som ger säkerhet och stabilitet. Ett begränsat antal deltagare anger att de är beredda att ompröva principen till förmån för mer marknadsbaserade modeller för fiskerättigheter eller en övergång till fiskeansträngning i blandade fisken och/eller en radikal övergång till tillträde/tilldelning baserat på miljö- eller rättvisekriterier (huvudsakligen ett antal icke-statliga miljöorganisationer). Europaparlamentet kräver att man ska undersöka om det finns något behov av att förändra principen, men hävdar att fördelarna med den relativa stabiliteten måste bevaras.

Det finns ett brett stöd för en översyn och uppdatering av tilldelningsnycklarna så att de överensstämmer med de rådande förutsättningarna, i synnerhet genom att ta hänsyn till de årligen återkommande kvotbytena. Andra förespråkar en anpassning till den verkliga fiskekapaciteten.

Systemet med kvotöverföringar och byten är allmänt accepterat, och vissa föreslår en ytterligare utveckling av kvotöverföringar (genom byten inom näringen och möjlighet att byta med tredjeländer).

En överväldigande majoritet stöder en fortsatt tillämpning av systemet med 12 nautiska mil, och Europaparlamentet kräver att systemet blir permanent. En stor grupp deltagare föreslår att systemet ska kopplas till skyddet av småskaliga flottor. Vissa deltagare föreslår ett system där tillträdet begränsas till fartyg som uppfyller vissa hållbarhetsvillkor, eller att man begränsar tillträdet till vissa fiskerier eller integrerar fiskerier med marina skyddsområden. Ett mindre antal deltagare föreslår att regler som införts av medlemsstater inom området på 12 nautiska mil ska gälla för alla fartyg som rör sig inom detta vattenområde. En återgång till territorialvatten eller ett upphävande av arrangemangen för ömsesidigt tillträde förespråkas i ett fåtal fall.

3.4. Handel och marknad – från fångst till konsument

Den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter (rådets förordning (EG) nr 104/2000) betraktas allmänt som en grundpelare i den gemensamma fiskeripolitiken. Fokus bör ligga på marknaden som helhet och ta hänsyn till vattenbrukets särskilda behov.

Medlemsstaterna, Europaparlamentet och näringen framhåller producentorganisationernas roll och anser att dessa bör stärkas och ges mer ansvar, när det gäller produktions- och resursförvaltning, bättre marknadsplanering och marknadsreaktioner samt innovation och koncentration av leveranser. Även (transnationella) branschöverskridande organisationer bör få en starkare roll. Ett antal medlemsstater rekommenderar mer finansiering till producentorganisationerna för att stödja det ökade ansvaret, men även marknadsplaneringen.

De flesta deltagare inser behovet av att revidera och förenkla pris- och interventionsmekanismerna, och majoriteten anser att återtagandet (av fisk genom den gemensamma marknadens interventionsmekanismer) bör avskaffas men att förädlingsstödet bör finnas kvar. Vissa förespråkar direktstöd till produktions- och marknadsföringsverksamhet. Systemet med orienteringspriser uppskattas av näringen, som dock anser att det bör stämma överens med (de regionala) förutsättningarna, och vattenbruket kräver ett eget prissättningssystem.

I de flesta bidragen anser man att märkning och certifiering är lovande strategier där ett regelverk skulle kunna bidra till insyn och till att bygga upp förtroendet bland konsumenterna. Stödet för konsumtionsfrämjande åtgärder verkar mer kontroversiellt.

När det gäller handelspolitiken föreslår i synnerhet importörer och beredningsföretag en liberalisering av importen för att trygga råvaruleveranserna. Flera medlemsstater vill bevara avgiftssystemet medan återförsäljare och importörer föreslår att fler avgifter ska slopas. Europaparlamentet och många andra deltagare kommenterar frågor som inte rör avgifter och kräver att lika villkor ska gälla för både importerade produkter och produkter från EU, och att detta ska säkerställas bland annat genom skyddsåtgärder, antidumpning och strikta importkontroller.

3.5. Integreringen av den gemensamma fiskeripolitiken i ett bredare havspolitiskt sammanhang

De flesta anser att den integrerade havspolitiken för Europeiska unionen (KOM(2007)575) fyller en viktig funktion när det gäller att omfatta den gemensamma fiskeripolitiken som en integrerad del och att det behövs strategier med ett helhetsperspektiv. Den rådande situationen kritiserar av många på grund av en inkonsekvent politik där det inte råder lika villkor för alla. Europaparlamentet kräver tillräckliga ekonomiska resurser till den integrerade havspolitiken.

De olika intressenterna (i synnerhet näringen) ser utvecklingen av den integrerade havspolitiken som en möjlighet att stärka sin röst när det gäller andra ekonomiska aktörers verksamhet eller att få större inflytande i politiska beslut som påverkar fisket. På samma sätt föreslår andra deltagare och icke-statliga miljöorganisationer ökat inflytande vid politiska beslut om fisket. Det finns ett brett stöd för ett regionalt genomförande av den integrerade havspolitiken, även när det gäller fisket inom varje havsområde, med ett regionalt forum där alla aspekter diskuteras. Östersjöstrategin nämndes som ett gott exempel.

En stor majoritet är för en anpassning av den gemensamma fiskeripolitiken till ramdirektivet om en marin strategi och till annan miljölagstiftning samt till ekosystemstrategin. Åsikterna går isär om hur integrationen ska genomföras. Neringen argumenterar i allmänhet för att fiskeverksamhet bör betraktas som en (historiskt berättigad) prioriterad verksamhet. De icke-statliga miljöorganisationerna vill hellre att fisket ska integreras i miljöstandarderna.

När det gäller den fysiska planeringen av hav och havsområden kräver näringen prioriterat tillträde och att den rådfrågas i större utsträckning, medan många medlemsstater och icke-statliga organisationer anser att man inom ramen för den integrerade havspolitiken bör eftersträva mekanismer för samråd med alla sektorer.

Neringen hävdar att den kan stödja anpassningen till klimatförändringarnas effekter och bidra till att säkerställa att fisket inte undergräver de marina ekosystemens motståndskraft. Många icke-statliga organisationer anser att ett minskat fisketryck, marina skyddsområden och en minskning av bränslekrävande metoder är de bästa verktygen för att öka ekosystemets motståndskraft mot klimatförändringarna. Medlemsstaterna nämner behovet av mer forskning om klimatförändringarna och ekosystemstrategins tillämpning.

Konsekvensbedömning och bättre kunskap om hur ekosystemet fungerar betraktas som viktigt av många. Neringen betonar att den har en mycket god kunskap om den marina miljön och att den därför kan vara till stor hjälp inom det här området (t.ex. i arbetet för att identifiera utsatta områden).

3.6. Kunskapsbasen för politiken

Det råder enighet om att den gemensamma fiskeripolitiken måste bygga på den bästa tillgängliga vetenskapliga kunskapen. Vissa (i synnerhet icke-statliga miljöorganisationer och återförsäljare) påpekar att vetenskapliga råd alltid bör följas. Europaparlamentet betonar att bristande kunskap inte får stå i vägen för vidtagandet av skyddsåtgärder.

De flesta deltagare förespråkar strategier som bygger på medverkan när det gäller forskning och vetenskapliga råd. Det gör det möjligt för intressenter att vara delaktiga och föra en givande dialog med forskarna (vissa anser att endast näringen behöver vara delaktig). Många efterlyser tvärvetenskaplig forskning och rådgivning i fråga om ekosystemet, som sedan bör integreras i ramdirektivet om en marin strategi. Vissa påpekar att den vetenskapliga rådgivningen måste anpassas till en regional förvaltningsram.

I de flesta bidrag från alla grupper uttrycker man oro över uppgifternas tillgänglighet och kvalitet (det kan t.ex. gälla sociala och ekonomiska uppgifter, uppgifter om utkast osv.). Olika grupper hävdar att bristen på uppgifter eller kunskap är kopplad till alltför restriktiva regler (fångstsektorn), genomförandet av en ekosystemstrategi (vissa medlemsstater, Europaparlamentet, icke-statliga organisationer) eller förtroendet bland konsumenterna (marknadsaktörer och återförsäljare).

I vissa förslag efterfrågas mer investering i forskning, uppgiftsinsamling och rådgivning, och vissa deltagare (Europaparlamentet och vissa medlemsstater) förespråkar en bättre användning av informationsteknik och automatisk registrering. Vissa anser att yrkesfiskare bör ges incitament till att lämna in användbara uppgifter. Vissa deltagare föreslår en ny EU-struktur (t.ex. ett organ eller ett kunskapskluster) som ska säkra oberoendet, insynen samt en bättre samordning och användning av resurser.

3.7. Strukturpolitik och offentligt ekonomiskt stöd

Många deltagare anser att det behövs fortsatt offentligt stöd till fiskerisektorn. Europaparlamentet kräver ökade ekonomiska resurser till fiskeripolitiken. En grupp medlemsstater stöder ändrade tillvägagångssätt. Ett fåtal medlemsstater och de flesta icke-statliga organisationer insisterar på att man ska avskaffa eller fasa ut subventionerna eftersom man anser att de bevarar ohållbara strukturer och upprätthåller näringens beroende av offentligt stöd.

Det råder enighet om att eventuellt stöd i framtiden bör ges under reformprocessens övergångsperiod för att underlätta näringens anpassning. Syftet bör vara att främja långsiktig ekonomisk och social hållbarhet och att mildra konsekvenserna av större politiska förändringar (t.ex. övergång till maximal hållbar avkastning – Europaparlamentet föreslår ekonomisk kompensation till yrkesfiskare som påverkas av fleråriga planer). EU-stödet bör vara mer väldefinierat och välriktat och fokusera på forskning och innovation, bättre marint skydd och stöd till fiskarorganisationer och lokal utveckling (område 4, hållbar utveckling i fiskeområden). Det finns ett betydande stöd (från vissa medlemsstater och näringen) för inrättandet av en stödmekanism för näringen vid kris eller nödfall, men aldrig på bekostnad av de långsiktiga målen. Vattenbruket nämns också ofta som en potentiell mottagare av offentligt stöd.

Omstruktureringen av flottan betraktas i allmänhet som en av de största utmaningarna. Det finns en tendens till att vilja behålla nedmonteringen av fartyg men med striktare tillämpning. Vissa anser att detta bör ske genom engångsbidrag för skrotning. Andra intar en alternativ hållning och föreslår en bredare användning av marknadsstrategier såsom individuella överförbara rättigheter. Offentliga bidrag till

modernisering av flottan (selektivitet, innovativa tekniker och liknande) får stöd från många deltagare, och ett begränsat antal föreslår offentligt stöd till förnyande av flottan (inbegripet Europaparlamentet och vissa medlemsstater). Vissa regioner och intressenter betonar omstruktureringens sociala dimension. Det finns dock inget uttryckligt stöd för ett tillfälligt upphörande om ett alternativt instrument (t.ex. en nödmekanism) finns tillgänglig.

Det finns ett brett stöd för större villkorlighet mellan EU-finansieringen och uppfyllandet av målen för den gemensamma fiskeripolitiken. Vissa (bland annat vissa näringsorganisationer) anser att efterlevnaden av regler/mål bör påverka tillgången till finansiering. En mer sektorsspecifik strategi som inte grundas på konvergenskriterier får ett starkt stöd, men en grupp medlemsstater och Europaparlamentet motsätter sig detta. Ett mindre antal deltagare föreslår att det nationella stödet ska fasas ut (bland annat skatteundantag och statliga stödprogram, t.ex. försumbart stöd). En överväldigande majoritet bland både näringen och medlemsstaterna anser att gemensamma tjänster (såsom kontroll och insamling av uppgifter) bör finansieras med det framtida EU-stödet.

3.8. Den externa dimensionen

De flesta deltagare intygar den externa dimensionens betydelse och understryker att den gemensamma fiskeripolitikens mål bör tillämpas lika både internt och externt för att garantera en konsekvent politik. Europaparlamentet och några andra deltagare betraktar försvaret av gemenskapens intressen som ett vägledande mål. En överväldigande majoritet av alla intressenter är överens om att EU måste delta mer aktivt i de regionala fiskeriförvaltningsorganisationer som spelar en mycket viktig roll i den globala fiskeriförvaltningen. Detta bör även inbegripa bättre vetenskaplig information och rådgivning, större delaktighet från intressenternas sida och bättre insyn i beslutsprocesserna. De flesta intressenter förespråkar en fortsatt politik med fritt tillträde till internationella vatten under överinseende av regionala fiskeriförvaltningsorganisationer. Vissa hävdar dock att de som utnyttjar tillträdet (närigen eller länder) bör bidra till förvaltningskostnaderna samt till forskning och övervakning eller betala för rätten att fiska på det fria havet, och Europaparlamentet anser att tillträde ska beviljas endast i de fall där det finns ett överskott av resurser.

De flesta deltagare fokuserar på partnerskapsavtal om fiske. Majoriteten av näringens intressenter argumenterar för att man ska behålla den rådande strukturen på partnerskapsavtalen för att garantera rättsligt skydd och ansvarsfullt fiske och skapa en plattform för efterlevnad, insyn och stöd till tredjeländer. Två medlemsstater vill hellre se förstärkta partnerskapsavtal med regional utgångspunkt som bidrar till mer effektiv forskning, kontroll och tillsyn samt regionalt samarbete i allmänhet. Flera intressenter, i synnerhet icke-statliga organisationer, föreslår att partnerskapsavtalen ska ersättas av en fiskeriförvaltningsram eller avtal om hållbara källor.

Många inser hur viktigt det är att rätta sig efter principerna i den gemensamma fiskeripolitiken och utarbeta partnerskapsavtalen så att de stämmer bättre överens med andra politiska principer. På så sätt kan man se till att de överensstämmer och samverkar med avtalen om ekonomiskt partnerskap, handelsavtal, utvecklingsstöd och stöd till den lokala utvecklingen. Samriskföretag ses av näringen som ett instrument för investering i tredjeländer. Fackföreningar och vissa icke-statliga

miljöorganisationer kräver respekt för lokala samhällen och lokala arbetstagares rättigheter. Vissa intressenter betonar även de nordliga avtalens betydelse.

Ett stort antal intressenter föredrar att man behåller det rådande sättet att finansiera partnerskapsavtalen om fiske, medan ytterligare ett betydande antal medlemsstater hävdar att partnerskapsavtal om fiske bör finansieras privat eller i offentlig-privata partnerskap. Icke-statliga organisationer anser att näringen ska betala för att få tillträde till tredjeländers vatten och att den måste kunna bevisa att den uppfyller hållbarhetskriterierna.

Vissa icke-statliga organisationer stöder EU:s investering i överföring av kunskap och främjande av utveckling, men vill förhindra överföring av fiskekapacitet. Förslaget att vattenbruket ska omfattas av partnerskapsavtalen om fiske får stöd av vissa intressenter, men vissa icke-statliga organisationer är motståndare till detta.

3.9. Vattenbruk

De allra flesta anser att vattenbruket är viktigt. Det finns en önskan om att behålla finansieringsinstrumentet för att stödja utvecklingen av vattenbruket och integrera dess behov i översynen av marknadspolitiken. De flesta deltagare nämner vattenbrukets socioekonomiska betydelse, marknadsdimensionen, kopplingen till fisket, problemen med importerade produkter och tillgång till utrymme. Vissa intressenter från näringen betonar att vattenbruket bör förvaltas av medlemsstaterna och hållas utanför den gemensamma fiskeripolitiken. En del medlemsstater håller med om detta men är för ett ekonomiskt stöd från EU.

Vissa medlemsstater och icke-statliga organisationer framhåller behovet av miljömässig hållbarhet och utveckling av vattenbruket inom ekosystemstrategin som en alternativ livsmedelskälla. Andra medlemsstater ser vattenbruket som en bärande och strategisk pelare i den gemensamma fiskeripolitiken och talar för en konsekvent utveckling av EU:s politik. Samtidigt som vissa icke-statliga organisationer stöder ett hållbart vattenbruk uttrycker majoriteten av de icke-statliga miljöorganisationerna och konsumentföreträdarna sin oro över vattenbruksmetodernas negativa inverkan på miljön.

Europaparlamentet, vissa medlemsstater och andra deltagare betraktar vattenbruket som en del av den gemensamma fiskeripolitiken. Ett antal icke-statliga miljöorganisationer ser integreringen av vattenbruket i den gemensamma fiskeripolitiken främst som ett sätt att främja en fiskproduktion som är miljömässigt hållbar (och som tar sitt sociala ansvar). De och ett antal djurskyddsföreningar ser integreringen av vattenbruket i den gemensamma fiskeripolitiken som ett sätt att minska miljöpåverkan (t.ex. genom att begränsa användningen av köttätande fiskarter, begränsa foderkällor osv.). En annan betydande grupp icke-statliga miljöorganisationer anser dock att vattenbruket inte bör utgöra en del av den reviderade gemensamma fiskeripolitiken, utan att sektorn bör förvaltas för sig genom ett separat europeiskt instrument eller av medlemsstaterna själva.

4. ÖVRIGA FRÅGOR

Ett antal deltagare, i synnerhet Europaparlamentet, kräver att man tar hänsyn till den *sociala dimensionen*, bland annat att yrket ska bli mer attraktivt och att man ska uppmärksamma situationen för kvinnor och utsatta grupper inom fisket. Samtidigt som deltagarna är medvetna om det begränsade handlingsutrymmet kräver de t.ex. stöd för en social dialog och för utbildning och ömsesidigt erkännande av kvalifikationer. Vidare kräver de att arbetsförhållandena och säkerheten ombord samt besättningens löner ska uppmärksammas. Exempel på konkreta förslag är att en mekanism ska inrättas för att skydda sysselsättningen samt att en långsiktig strategi ska utarbetas.

Myndigheter som företräder de *yttersta randområdena* och Europaparlamentet framhåller fiskets betydelse, men lyfter också fram specifika problem som kräver särskilda lösningar (bland annat separat förvaltning av flottan). En regional strategi föreslås i vissa bidrag medan andra betonar problemen med regleringen av tillträdet till de vatten som omger de yttersta randområdena. En deltagare föreslår en specifik konsekvensbedömning av politiken för de yttersta randområdena.

Företrädare för *sportfisket* vill att det ska betraktas som en fullvärdig intressent i den gemensamma fiskeripolitiken som på ett värdefullt sätt bidrar till den hållbara ekonomin och skapandet av arbetstillfällen. Andra anser att sportfisket och dess inverkan på bestånden bör behandlas inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken med uppgiftsinsamling samt vid behov specifika tekniska åtgärder.

Slutligen framhåller Europaparlamentet *hamnarnas* stora betydelse för fisket.

5. BIDRAG FRÅN MEDBORGARE

Trots att vissa enskilda deltagare är mycket utförliga och tar upp nästan alla frågor i den gemensamma fiskeripolitiken begränsar sig de flesta när de behandlar ämnet. Många medborgare vill få slut på överfisket (vissa föreslår ett moratorium), att subventioner ska avskaffas och skadlig utrustning förbjudas. Ett betydande antal deltagare föreslår att utkast ska förbjudas och vissa kräver att vetenskapliga råd ska följas strikt vid fastställandet av den totala tillåtna fångstmängden. Andra nämner behovet av att minska flottan, bättre kontroll, skydd av reven och bevarandet av det icke-industriella fisket. Vissa kräver tvärtom att den gemensamma fiskeripolitiken ska avskaffas och att man ska återgå till zonerna på 200 nautiska mil som bör ligga inom medlemsstaternas behörighetsområde och/eller att fiskeripolitiken åter ska bli en nationell fråga. Två typer av elektroniska massbrev har inkommit. Det första är från ett begränsat antal deltagare som kräver att permanenta marina reservat på upp till 40 procent av gemenskapens vatten ska inrättas, att skadlig trålning ska förbjudas och att utkast och bifångst ska utrotas. I det andra elektroniska massbrevet hävdar deltagarna att alltför många yrkesfiskare fångar alltför mycket fisk och föreslår att flottan minskas med minst 50 procent, att vetenskapliga råd ska respekteras, att ett nätverk av marina skyddsområden ska inrättas, att destruktiva fiskemetoder och utkast ska förbjudas, och att konsumenterna obligatoriskt ska ges utförlig information om produkten och tillverkningen av den. Slutligen bör ett bidrag lyftas fram på grund dess speciella format (en serie) och dess sätt att gripa sig an ämnet. – Titeln talar för

sig själv: ”Ett ömsint, enfaldigt och fräckt bidrag till den gemensamma fiskeripoetiken”.

6. NÄSTA STEG

Detta arbetsdokument från kommissionens avdelningar kommer att offentliggöras på kommissionens webbsida och läggas fram som diskussionsunderlag för rådet (fiske) den 19–20 april 2010. Under 2010 kommer kommissionen att utforma och förbereda de politiska förslagen för den konsekvensbedömning som kommer att läggas fram tillsammans med reformförslagen. Ett intensivt samråd med både intressenter och medlemsstater är planerat för detta skede, och därefter kommer reformförslagen att utarbetas. Kommissionärskollegiet beräknas anta reformförslagen i början av 2011.

Bilaga 1. förteckning över inkomna bidrag den 12 januari 2010

Medborgare

114 enskilda bidrag + 1 329 med identiskt innehåll

Medlemsstaternas myndigheter/parlament/regeringsorgan

- Deutscher Bundestag
- Fiskeriverket (SE)
- Miljö- och jordbruksutskottets utlåtande (SE)
- Regeringskansliet (SE)
- SRU - German Advisory Council on the Environment (DE)
- Bundesrat (DE)
- Wirtschaftsrat der CDU(DE)
- UK House of Lords
- UK Joint Nature Conservation Committee
- UK English Heritage
- UK Government
- George MP - UK
- Finnish Ministry for Agriculture and Forestry
- Bundesministerium für Ernährung, Landwirtschaft und Verbraucherschutz (DE)
- Bundesamt für Naturschutz (DE)
- Comhairle nan Eilean Siar (IE)
- Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (DK)
- Ministry of Food, Agriculture and Fisheries (DK)
- Marine Environment Unit – Federal Public Service Health, Food Chain Safety and Environment (BE)
- Rząd Rzeczypospolitej Polskiej (PL)
- Ministerio de Medio Ambiente, Medio Rural y Marino – Secretaría General del Mar (ES)
- Assembleia da República – Comissão de Agricultura, Desenvolvimento Rural e Pescas (PT)
- Fiskeridepartementet på Lettlands jordbruksministerium
- Vlaamse Overheid (BE)
- Ministry of Agriculture, Nature and Food Quality (NL)
- République française
- Ministry of Agriculture, Forestry and Food (SI)
- Estonia

Regioner och lokala myndigheter

- Scottish Government
- Xunta de Galicia
- Junta de Andalucía
- Kent & Essex Sea Fisheries Committee
- Eastern Sea Fisheries Joint Committee
- South Wales Sea Fisheries Committee
- Région Bretagne
- DE - Aktivregion Ostseeküste e.V.
- Poitou-Charentes, Pays de la Loire, Brittany and Lower-Normandy
- Gobierno de Canarias
- Generalitat de Catalunya
- East of England
- IE - South West Regional Authority
- SE - Fiskekommunerna
- CONFERENCE DES REGIONS PERIPHERIQUES MARITIMES D'EUROPE – CONFERENCE OF PERIPHERAL MARITIME REGIONS OF EUROPE
- Västra Götalandsregionen
- Conseil général Morbihan
- Unioncamere Calabria
- COSLA - Convention of Scottish Local Authorities
- Scottish Government
- Comhairle nan Eilean Siar
- Conseil général Finistère
- Région Réunion
- Région Haute Normandie
- Camara Municipal de Sesimbra
- Highland Council
- Gobierno Vasco
- Southern Sea Fisheries District
- Northumberland Sea Fisheries Committee
- UK - Environment Agency
- Seafish
- Aberdeen Council North East Scotland Fisheries Development Partnership
- Cornwall Sea Fisheries District
- Association of Sea Fisheries Committees England
- Département de l'Hérault
- Régions Ultrapériphériques
- Região Autónoma dos Açores
- Welsh Assembly Government
- Région Guadeloupe

Övriga institutioner

- Regionkommittén
- Europaparlamentet (ej inkommet men håller på att utarbetas)
- Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (ej inkommet men håller på att utarbetas)
- UNEP/CMS/ASCOBANS
- HELCOM
- MEP for Munster
- Fianna Fail MEPs
- Bowles MEP
- D. Dodds MEP

Rådgivande organ

- Rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk
- Rådgivande nämnden för Östersjön
- Rådgivande nämnden för pelagiska bestånd
- Rådgivande nämnden för nordvästliga vatten
- Rådgivande nämnden för sydvästliga vatten
- Rådgivande nämnden för Nordsjön
- Rådgivande nämnden för fjärrfiske

Intressenter – näring, sportfiske, turism osv.

- Grupo Regal
- Sea Fishery Advisory Group of the Irish Seal Sanctuary
- Pedro Fernández
- Vianapesca
- CPMR North Sea Commission
- ACOPE
- ARVI
- L'Encre de Mer
- OPP48
- Peterhead Port Authority
- AETINAPE
- Promovis Nieuwpoort
- Confederación Española de Pesca Marítima de Recreo Responsable
- UNACOMAR
- Cap l'Orient Agglomération
- Europêche/Cogeca
- OPAGAC
- Associação de Armadores Pesca Artesanal Barlavento Algarvio
- Dutch Fish Product Board
- Mission de la Mer France
- Cornish Fed. Sea Anglers
- AIPCE-CEP
- Visveiling (Marcel Madou)
- Syndicat national des Chefs d'Entreprise à la Pêche maritime
- Danske Havne
- Landesfischereiverband Weser-Ems
- FR - Comité national des Pêches - CNPMM
- Cornish Fish Producers Organisation
- Scottish Pelagic Fishermen's Association
- Ilhas em Rede
- ANACEP & ANEPAT
- Greenore Cooley Fisherman's Association
- EAFPA
- Grekiska fiskeförbundet
- DE - Landesvereinigung für Nordseekrabben und Küstenfischer
- Puerto Celeiro
- Fischereischutzverband Schleswig-Holstein
- ACV Transcom Visserij
- AKTEA
- Fédération des Femmes du Milieu Maritime
- Federación Gallega de Cofradías de Pescadores
- The Fishermen's Association Limited
- National Federation Fishermen's Organisations
- Shetland Oceans Alliance
- Shellfish Association of Great Britain
- EuroCommerce

- Eurothon
- Edeka Centrale
- IHK Nord
- DK-LAG Development North West Sealand
- Finska icke-statliga utvecklingsorganisationer
- Scottish Fishermen's Federation
- Unioncamere Calabria
- BG - Civil Association "Regional Future"
- Rederscentrale
- Unione Italiana Lavoratori Pesca e Acquacoltura
- Fishmongers Company
- ETF
- CDSS
- Scottish Salmon Producers' Organisation
- Handelsverband Deutschland
- National Association of the Fish Farmers
- Federación Territorial de Cofradías de Pescadores de Barcelona
- Árainn Mhór Island Fishing Committee
- Federation of Irish Fishermen
- PTEPA (spansk plattform för fiske och jordbruk)
- UK - Food and Drink Federation
- CEPPT
- Coastlsig - LGA
- EPF - Entrepreneurs et Pêcheurs de France
- EAPO
- Federación Nacional de Cofradías de Pescadores
- Collectif Pêche et Développement et Encre de Mer
- Cepesca
- Organisationer från den danska fiskerisektorn
- Dutch Anglers Organisation - Sportvisserij
- Angling Trust
- Irish Fishermen's Organisation
- APC - Advance Planning-Consulting
- ASOAR-ARMEGA
- SESIBAL
- ANFACO-CECOPECA
- CONXEMAR
- Swedish Fishermen Federation
- EPF- ORTHONGEL
- ADAPI
- SWFPA
- MARGov
- Centrale Economic Council & Consultative Commission for Fisheries
- SWFPO

- South West Handline Fishermen Association
- Fédération française d'Aquaculture
- SeFF Fiskeriturism
- EAA EFTTA FIPS
- HU - Hartobagy
- WOFFMG (fiskeriförvaltningsgruppen West of four)
- Finska sportfiskeförbundet
- Estlands fiskerierorganisation
- WFFA (Walesiska federationen för fiskarförbund)
- NUTFA (fiskarförbundet New Under Ten)
- EE - Maritime Cultural Society of Saaremaa
- EE - Saarte Kalandus
- Grekiska trålägarföreningen
- Mexillón de Galicia
- ArtesanalPesca
- Angling-school

Icke-statliga organisationer

- Nederlandse Vegetariërs Bond
- Baltic Sea 2020
- Fishcount.org.uk
- CFFA - CAPE
- Sju franska icke-statliga organisationer
- ClientEarth-MCS
- Western Sahara Resource Watch
- Green Budget Germany
- WWF European Policy Office
- Irish Wildlife Trust
- Ocean Sentry
- EUCC Marine Team
- Marine Conservation Society
- ProWildlife
- Legambiente
- Seas at Risk
- Food and Water Europe
- COAST - UWE - Hebridean - SSACN - FIMETI
- PEW
- Ocean2012
- Eurogroup for Animals
- CFFA
- Environmental Pillar of Social Partnership
- Compassion in World Farming
- German Church Development Service
- Finnish Association for Nature Conservation
- Seas at Risk position
- Royal Society of Edinburgh
- Birdlife
- Ecologistas en Acción
- Greenpeace
- ClientEarth
- Dutch society for the Protection of Animals
- Oceana
- ICSF
- National Heart Forum
- DE - Society for the Dolphin Conservation
- Kenna Eco Diving
- Pro-Sea Foundation
- Project Blue Sea
- Swedish Society for Nature Conservation
- Coalition Clean Baltic
- Deepwave
- New Economics Foundation
- Saharawi NGOs
- PONG Pesca
- EKO-UNIA
- PUGAD
- Fisheries Secretariat

- WWF Mediterranean
- Humane Society International
- DE - IBG (J. Gessner)
- EuroCoop
- IFAW
- Fair-fish

Forskningsorganisationer och institut

IIEA - Institute of International and European Affairs

- Instituto Español de Oceanografía
- FI - Fisheries and Environmental Management Group
- EFARO
- University of York
- Università di Bologna
- APECE
- Marine Laboratories of the Natural Environment Research Council
- Instituto Español de Oceanografía - Canarias
- Proyecto PRESPO
- German Elasmobranch Society
- Presentation Justice Network, Ireland
- Centro de Biodiversidad y Gestión ambiental
- JRC Ispra
- MARINET

Bidrag från tredjeländer

- Norges regering
- Nordiska ministerrådet
- Nordiska rådet
- Regionen Nordnorge
- Regionen Västnorge
- AVS-gruppen
- Nya Zeelands regering
- Norska föreningen för fiskeri och havsbruksnäring
- Norskt projekt för forskning och utveckling
- S. Gudmundsson

Bilaga 2. Samrådsmöten om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken

	When?	Where?
	(all dates in 2009)	
MS Fisheries Administrations		
DK - All-purpose meeting	11 May	Copenhagen
ES - Specific mission	26 May	Madrid
DK - EFF Monitoring Committee	28 May	
IE - EFF Monitoring Committee	28 May	
DK - Annual Fisheries Policy Meeting	4 June	Kolding, Denmark
SK - EFF Monitoring Committee	12 June	
ES - Multi-purpose meeting	18-19 June	
CZ - EFF Monitoring Committee	19 June	
NL - EFF Monitoring Committee	19 June	Netherlands
ES - EFF Monitoring Committee	23-24 June	
PT - EFF Monitoring Committee	26 June	
FR - Multi-purpose meeting	29-30 June	
All Members States (DGs)	2-3 July	Ronneby
BE - Specific meeting	6 July	Ostende
PT - Ad-hoc meeting	7 July	Lisbon
BE - EFF Monitoring Committee	8 July	
FR - Specific mission	8 July	Paris
UK - Multi-purpose meeting	13-14 July	
GR - Conference on the Green Paper	30 Aug-1 Sept.	Thessalonique
AT - EFF Monitoring Committee	17-18 September	Illmitz
PL - Multi-purpose meeting	22-23 September	Warsaw, Gdynia
RO - Conference on the CFP Reform	3 October	Bucharest
IE - Ad-hoc meeting + The Marine Institute	7-8 October	Dublin
DK - Danfish Conference " A new Fisheries Policy for fishers"	8 October	Ålborg, Denmark
IT - Ad-hoc meeting (Adm. + Stakeholders)	12 October	Sardegna

SV - EFF Monitoring Committee	15 October	Gothenburg
EE - EFF OP Annual Examination	18 November	Brussels
SV - EFF OP Annual Examination	24 November	Brussels
DE - EFF OP Annual Examination	25 November	Brussels
DK - EFF OP Annual Examination	26 November	Brussels
PL - EFF OP Annual Examination	1 December	Brussels
NL - EFF OP Annual Examination	3 December	Brussels
GR - Conference on the Green Paper	4 December	Kamena Vourla, Greece
BG - Multi-purpose meeting	7-8 December	Sofia
IT - Special event	10 December	Italy

MS Administrations other than fisheries, regions and other events

Chambre de Commerce de Granville, Basse Normandie	14 May	Brussels
AG Commission Arc Atlantique	15 May	Santander
Devon Maritime Forum	20 May	Brixham
EFARO Annual directors meeting	26 May	Göteborg
Fundación Galicia Europa - Presentation to all ES regions	3 June	Brussels
EFF Axis 4 seminar with Baltic MS	4-5 June	Parnü - Estonia
Lower Normandy	4 June	Caen
CRPM - Adonis A4719	9 June	Brussels
"Inquiry into Future Fisheries Management" - Scottish Government	15/16 June	Edimburg Videoconference
CPMR Working Group "Aquamarina"	18 June	Brussels
5th meeting with MS experts on Maritime Policy	23 June	Brussels
Biolfish	25 June	Monopoli
Coastal Management for Sustainability	30 June	London
ES - Specific mission	9-10 July	Granada
EU Fisheries Advisor meeting	17-18 September	Göteborg
Five French major maritime regions	29 September	Brussels
CPMR - General Assembly	30 Sept. 1-2 Oct.	Göteborg

Assises de la pêche - ouverture	5 October	Paris
The East of England Regional Assembly's (EERA)	5 October	Brussels
DE - Presentation at the EU representation	7 October	Berlin
Bretagne - Journée d'échange sur la réforme de la PCP	20 October	La Forêt Fouesnant
Environment Policy Review Group	26 October	Brussels
Assises de la pêche - PACA	3 November	France
Galicia - Meeting between Galician Minister for Fisheries and Commissioner Borg	5 November	Brussels
Scotland	4-5 November	Scotland
EFARO workshop on CFP Reform	24 November	Ostende
DE - COM representation with Land Schleswig-Holstein	26 November	Buesum
ES - Specific mission	26-27 November	Canary Islands
ES - Specific mission	27 November	Bilbao
Assises de l'économie de la mer	1 December	Brest
PT - Meeting with Azores Government	4 December	Ponta Delgada
ES - Specific mission	18 December	Santiago

European Institutions

Committee of the Regions	30 June	Brussels
European Economic and Social Committee	15 July	Brussels
European Parliament - Fisheries Committee	1 September	Brussels
European Parliament - Fisheries Committee	30 Sept/1 Oct	Brussels
European Economic and Social Committee - Specialised section	8 October	Brussels
European Parliament - Working lunch with the Rapporteur	15 October	Brussels
European Parliament - Workshop "Reforma da Política Comum de Pesca: O Futuro da Pesca em Portugal"	21 November	Porto
European Parliament - Fisheries Committee	1 December	Brussels
Committee of the Regions	4 December	Brussels
European Economic and Social Committee	10 December	Brussels
European Economic and Social Committee	8 February	Brussels
European Parliament - Study visit by national parliaments' officials to PECH	25 February	Brussels

Stakeholders, including NGOs

BSRAC - General Assembly	8 May	Gdynia, Poland
PeIRAC working groups	14-15 May	Leiden
MedRAC	3-4 June	Marseille
BSRAC Demersal & Pelagic WK	9 June	Denmark
IEEP	8 June	Brussels
WWFEPO	10 June	Brussels
Green Party	15 June	Berlin
ACFA - Plenary Session	17 June	Brussels
BSRAC ExCom	22-23 June	Finland
PeIRAC working group I on reform	23 June	Schiphol
EAPO Seminar on the Green Paper	26 June	Bénodet - France
NSRAC ExCom	29-30 June	Netherlands
SWWRAC - General Assembly	6-7 July	Paris
NWWRAC	10 July	Paris
ACFA - Ad-hoc Group on the Reform + Danish Administration	8 September	Copenhagen
NWWRAC ExCom	8 September	Madrid
Natural England	11 September	Brussels
PeIRAC GA and ExCom	16-17 September	Amsterdam
ICSF - Small-scale fisheries, coastal communities and CFP Reform	28 September	Brussels
PEW - WWF - Fisheries Secretariat - Ocean2012 - Dinner on US regional fisheries management	28 September	Brussels
PEW - WWF - Fisheries Secretariat - Ocean2012 - Regional Fisheries Management Conference	29 September	Brussels
AGLIA - La pêche et les institutions européennes	29 September	Brussels
ClientEarth and Marine Conservation Society	30 September	Brussels
BSRAC Conference on best practices	1 October	Sweden
Federation of Irish Fishermen	9 October	Dublin
ACFA - Groups 2 & 3 (Aquaculture & Markets)	13 October	Brussels
PELRAC WGs	14 October	Leiden,

		Netherlands
Eurocommerce	21 October	Brussels
Seas at Risk	21 October	Brussels
NWWRAC - AG	28 October	Dublin
Inter-RACs Seminar	3-4 November	Edimburg
Social Dialogue + Harvesting sector	5-6 November	Split
Federación Nacional de Cofradías de Pescadores	7 November	Madrid
ACFA - Ad-hoc Group	10 November	Brussels
Trade Unions	12-13 November	Málaga
Oceans Symposium	13 November	Oxford
LPN (= ONG)	16 November	Lisbon
XIV Jornadas de Pesca Celeiro	21 November	Celeiro, Spain
WWFEPO	24 November	Brussels
ADAPI	3 December	Lisbon
Natural England	8-9 December	London
ACFA Plenary Session	9 December	Brussels
Conférence Coopération regionale de l'océan Indien	10 December	St Denis, Réunion
External events		
Nordic Council of Ministers	1-3 July	Isafjorden - Iceland
XIXth meeting of the European Association of Fisheries Economists (EAFE)	6-8 July	Malta
Conference "Efficient Fisheries Management - Fishing rights and flexibility"	27/28 August	Reykjavik
ESIN - General Assembly	9 September	Elba, Italy
World Fishing Exhibition	16-19 September	Vigo
Nordic Council of Ministers	13 October	Copenhagen
Northern Norway	10 December	Brussels

Bilaga 3. Förkortningar

ACFA	Rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk
CFP	Gemensamma fiskeripolitiken
CMO	Gemensam organisation av marknaderna
CSWD	Arbetsdokument från kommissionens avdelningar
EC	Europeiska kommissionen
EP	Europaparlamentet
EPA	Avtal om ekonomiskt partnerskap
EU	Europeiska unionen
FMEY	Fiskedödligheten vid maximal ekonomisk avkastning
FMSY	Fiskedödligheten vid maximal hållbar avkastning
FPA	Partnerskapsavtal om fiske
IMP	Integrerade havspolitikerna för Europeiska unionen
ITR	Individuella överförbara kvoter
MPA	Marint skyddsområde
MS	Medlemsstat
MSFD	Ramdirektivet om en marin strategi
MSY	Maximal hållbar avkastning
NGO	Icke-statlig organisation
OR	Yttersta randområde
PO	Producentorganisation
RAC	Regional rådgivande nämnd
RFMO	Regional fiskeförvaltningsorganisation
RS	Relativ stabilitet
TAC	Total tillåten fångstmängd